

MESAJUL MEU PENTRU AZI...

Teona-Elena FARMATU

cl. a IX-a, CN „Calistrat Hogaș”, Piatra-Neamț

Nu știu nicio zi în care să fi simțit că zbor, că plutesc, că mă arunc între flori și rămân nemișcată sub miresele lor, dar știu că în fiecare zi m-am trezit cu gândul că vreau să fac ceva care să-mi vindece rănilor.

Eram stingheră, în umbra celor patru pereți, cu privirea pierdută între rânduri și întrebam: „Ce este singurătatea?”. Este doar o carte fără copertă, fără cuvinte, fără lacrimi, fără surâsuri. Scufundată într-o cenușă aspră, te adoarme cu fumul ei copleșitor. I-am simțit tandrețea, dar și amarul, mângâierea palidă, dar și respingerea. În ochi purtam veșnice lacrimi ce-mi erau șterse de vânt. Nu clipeam nicio secundă: încă așteptam sub milioane de săgeți ale timpului, în care se ascund clipe ce-și varsă fericirea în sufletul meu, dar am fost prea ocupată să plâng.

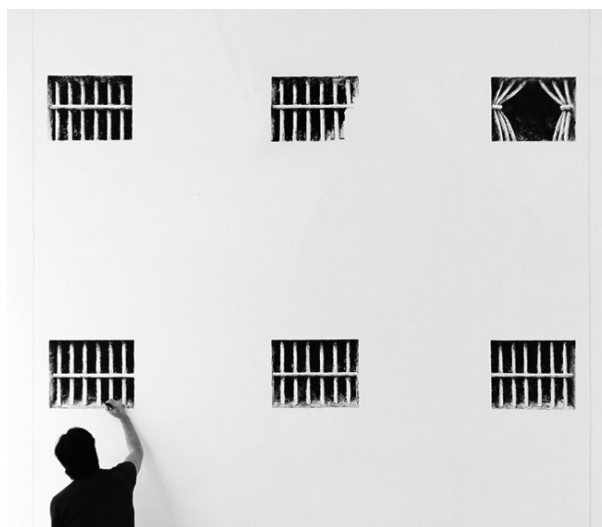
Le-am lăsat să curgă, să dispară... Am refuzat să le simt căldura cu care îmi puteau smulge un zâmbet. Și au trecut, au trecut în zborul lor către timp, cel ce le înghite neconținut. Plăcerile apar, dispar, le simt aripile, simt că nu le-am atins adevărata esență și las loc regretelor. Ele îmi îngheață fiecare gând, fiecare cuvânt, fiecare încercare de a uita. Am auzit de prea multe ori: „Cu timpul, se va sfârși...” sau „Cu timpul, vei vedea...”. Însă timpul este un fluviu imens, în care se scaldă nenumărate secunde identice, pierdute în valuri stinse de lacrimi sângerii. Tocmai pe ele le înșir sub forma unor stihuri de suflet.

Un titlu învăluit de tainele unui sentiment amar reprezintă inima, două cuvinte dulci în care se oglindesc schițe neterminate sunt ochii, iar un semn de întrebare rătăcit printr-un amalgam de propoziții apare ca o cutie de os ce păstrează în interior experiențe. Se unduiesc în mine, știu că sunt acolo, că orice speranță de a le șterge a pierit demult.

Am privit înapoi sperând că voi regăsi măcar un minut neatins de nicio dezamăgire și am văzut-o: COPILĂRIA. Atât de inocentă, de plăpândă, atât de frumoasă, mi-a zâmbit, i-am auzit glasul duios cu care mi-a sărutat obrazul. Șiraguri de gânduri apăreau pe un ecran imens: mintea mea. Copilăria le culegea într-o manieră aparte, fără să simt faptul că încă atâră de colierul unor dureri, create din tumultul acesta al vieții, plină de competiții, de dorințe, de aspirații, de nerăbdare. Din ele am avut timp să fac o boală, dar nu am avut timp să le dau un alt contur. Acum spun că aș fi putut și rămân doar cu aceste ultime cuvinte, cu un munte de sentimente insuportabile, care s-au întipărit în suflet ca o emblemă a speranțelor deșarte. Timpul pare că nu mai are răbdare.

Mereu o port cu mine: greoaie, pătată de rugina picăturilor ce-mi curg neîncetat.

Imaginile pendulează în mintea mea, amestecate printre fire de praf ce-mi leagă ochii cu cenușiul lor. Sunt orbită de ceața lacrimilor, prin care neclaritatea îmi usucă nădejdea că voi mai inspira vreodată mirosul de poveste al copilăriei. Regret că timpul îmi sugrumă dorința de a o face cât mai des, că mă strânge în brațele sale din clipă-n clipă. Aleargă în jurul meu și transformă plăcerile în lucruri pierdute pe care, fără să vreau, le fac cu o oarecare urmă de respingere. Ea m-a îndepărtat de singurul meu refugiu, iar amăgirea m-a pictat în alb-ne-

Pejac: **PERDELE**

gru, precum un tablou atins de negura cărbunelui. Îmi murdărește visele, iar nopțile devin călătorii între zeci de uși închise.

Am simțit că vreau să mă arunc în valuri, să spun „Adio!” și să mă pierd pentru totdeauna. Am simțit că mă doare și că renunțarea este cea care mă poate scăpa de infern, dar am simțit și că plăcerile, deși amare, m-au oprit pe neașteptate.

Ce gânduri stranii mă învăluie, visând la tărâmul magic al copilăriei... Par tristă, dezorientată în acest tren al vieții? E oare semnul că trebuie să schimb vagonul? Mă maturizez mai repede sau mă cuprinde iar teama de necunoscut?

Niciodată nu voi pierde bobocul copilăriei din mine. Este un mesaj pe care mulți l-au citit, dar cine își mai aduce aminte cât de frumos era să cauți în iarba deasă trifoiul cu patru foi și să fii sigur că îl vei găsi?